

Ferencz Győző

TÜNDÖKLŐ TAVASZI SUGÁR

Feleségem egyre hervadtabb
Virágokkal a kezében vonul
Át a szobán, keres védett,
Napsütötte zugot árva csalánnak,
Sarkot krotonnak távol
Huzattól, ültet erkélyládába
Futómuskátlit, visz levegőre
Mentát, befőttesüvegben hajtat
Töröl kaktuszt, metsz, visszanyes,
Locsol, öntöz, szaporit, és zöld
Szemsugarának bársony melegétől sarjad
A növényzet, felfénylik, virul.

Dávidházi Péter

A KRITIKA ISKOLÁZOTTSÁGA

Aki nem vágyott még reménytelenül, nem értheti az írás paradoxonát. Nehéz a kritika eszményéről beszélnem, mely törekvéseimet elérhetetlenül ösztönzi, s miközben derengve, pillanatokra ki-kitisztulva, lelki szemeim előtt lebeg, mások bírálatainak megítéléséhez is viszonyítási mintaként szolgál. Bámulom a régi szerzőket, akik el merték fogadni az *apologia pro sua vita* műfajának kihívását; a védekezés felkinált beszédhelyzete önvizsgálatra kötelez, melynek tétje túl nagy ahhoz, hogy megengedné a kicsinyes hazabeszélést. Eszményeim tisztázását megkísérelve azonnal be kell látnom, hogy írásaim milyen szánalmas eredménnyel igyekeznek felnőni hozzájuk. Sovány vigasz, hogy ilyen az eszmények éteri természete: nem vállalnak közösséget buzgó ügyetlenkedéseinkkel, s mellettük még riasztóbban kiütköznek munkáink gyarlóságai. Vagyis kritikaeszményem megfogalmazásának kísérlete mélyen személyes, de a magam mentésére, sajnos, eleve alkalmatlan művelet. Mint szembesítés hasznos, bár nem felhőtlen pillanat, amikor a magunk kárán tanuljuk meg, hogy miért kell elnézőbbnek lennünk elődeink vagy kollégáink szakmai botlásai iránt. Mások írásaiban hamarabb szemünkbe ötlük az eszményeink elleni vétség, s pedagógiai célokra szemléletesebb diszpéldányokat gyűjthetünk belőlük, de elkövetőik nevét éretlenség kipellengérezni, mert saját szövegeinkben is bőven találhatunk kivetnivalót. Bizonyára nemcsak én hallom fájdalmasan ismerősnek Arany János sóhaját, amikor verseskötete kritikusanak magán-